

Querido Agustín, Autoridades das institucións do noso País.

Neste lugar onde a chaira se fai parque, lugar para o sosego, perto da casa onde naciches aos sentidos cós que construíches a túa fértil biografía, perto do lugar ao que naciches ao mundo e aprendiches a nomear todo o que é canción ou flor.

Estamos perto das escolas que son o símbolo do saber, do ensino do saber, de nos facermos cos instrumentos de comprensión do cosmos de a diario.

Perto dun centro de ensino que é o que máis pode simbolizar o lugar onde sementaches o teu saber, chantamos esta pedra do escritor e esta árbore.

Este anaco de Vilalba que é referente da túa biografía como ensinante, que axudou a pór os alicerces de renovación pedagóxica na nosa nación, que axudou a desenvolver as capacidades creativas dos nosos rapaces e rapazas para que a súa formación en galego fose filla da liberdade creadora e do rigor pedagóxico, algo tan pouco valorado nestes momentos tan críticos para o noso idioma.

Sementaches nas súas vidas tan novas, novas capacidades, para que a lectura fose un acto compartido de creación e ao mesmo tempo de desenvolvemento de algo que nos define como seres humanos: a nosa lingua.

A nosa lingua como a construción milenaria dun pobo que quere existir como tal, que nos fará seres humanos dun tempo e dunha terra desde a que ollarmos o mundo, desde a que interpretarmos os ciclos vitais da nube ou do martiño peixeiro a se espellar na prata dos regatos e a súa equipaxe de soños.

Neste lugar que queremos sexa cálido e inesquecível para a túa biografía mais íntima, sementamos a árbore do escritor, esta árbore que será das palabras que abran as portas con maxia, con fantasía, onde o paxariño gaio anuncie a nova estación e a rula faga cantares de amor e as follas sexan de verde vestidas e o vento da chaira asubíe as súas breves melodías.

Neste anaco de chaira chantamos a pedra, para que a súa escrita mineral, a súa firme e tenra caligrafía medre e chante a súa raíz no tempo das paisaxes da túa memoria e beba do humus das raíces que son lenda popular, que en Vilalba son luz de albor.

Acollémonos hoxe neste lugar onde o claror dos días de verán da túa infancia pendurará na pedra tallada os seus minúsculos espellos. Na pedra onde insculpimos hoxe a memoria dos contos que palabras antigas para ti crearon xeracións e xeracións.

Viñemos a Vilalba para que todo siga aquí, nas paisaxes gardadas na túa memoria.

Cesáreo Sánchez Iglesias, Presidente da Asociación de Escritores en Lingua Galega
Vilalba 20 de xuño do 2009